

De skulle bare visst . . .

For en dag det hadde vært! Den kunne ikke blitt verre. Kristin stønnet, skjedde det mer nå, visste hun ikke hva hun gjorde. Det hadde gått i ett fra morgenen av. Hun våknet med dundrende hodepine og sandpapirtunge, og hadde tenkt å snike seg i dusjen for å kunne stille blid og fornøyd ved frokostbordet – i håp om å slippe kommentar til at hun hadde kommet hjem en time senere enn vanlig i natt. Og så satt moren og faren og trommet ampert på stuebordet da hun kom gjespende – med «termosen» til Tine foran seg!

Hun ble helt svett bare ved tanken på ansiktsuttrykket til faren da han holdt den tomme colaflasken opp foran henne. – Hva har du å si til dette? Det stinker brennevin.

Og moren, med bevrende underleppe og en tone som om undergangen var nær: – Har du begynt å *drikke*?

Først sto det helt stille i hodet på henne, hun fikk ikke fram et ord. Hvordan i all verden hadde flasken havnet i hennes veske? Så tok hun seg sammen, hun skjønte ennå ikke hvordan hun klarte det, men ordene raste ut av henne: – Dere er ikke sanne altså! Snakk om mistenksomhet! Det er bare noe tull. Noe Tine og jeg fant på for å fleipe med Gøril. Tine hadde fått en sånn miniatyrflaske med brennevin, jeg vet ikke hva det var i den engang, det var noe Mona kjøpte i Italia i sommer. Og så blandet vi noen dråper i colaen for å narre Gøril. Kristin trakk pusten og så håpefullt på dem.

For å møte samme mistro hos begge. – Narre Gøril? Hva var vitsen med det da?

– Det kunne da ikke være noe morsomt?

– Jeg har ikke sagt at det var så fryktelig morsomt heller, jeg. Det var bare noe vi fant på, sånn helt plutselig. Dere behøver ikke å beskyld meg for å drikke for det vel. Det er ganske drøyt, synes jeg. Vi behøver ikke alkohol for å ha det gøy, vi! Heldigvis klarte hun å skjule nervøsiteten ved å tvinge seg over på offensiven så hun hørtes sånn passe uskyldig og forarget ut.

Det fikk dem på vikende front. Overbevist var de langtfra, det var lett å se. Men de kunne hverken bevise eller påstå noe, og de håpet selvfølgelig at hun snakket sant. Ikke at hun slapp unna av den grunn – nå hadde de virkelig fått vann på mølla, etter endeløse advarsler om hvor farlig det var å begynne å drikke alkohol i hennes alder, tok de fatt på den vanlige visa. Kristin skjønte ikke hvorfor de ikke tok den opp på bånd, så slapp de å slite seg ut på alle reprisene. Hver eneste krangel var jo lik! Først varmet de opp med at før, da var hun snill og flink og søt da, svarte pent og var lydig og grei. Men nå: Sjuskete kledd og simpelt sminket, slurvete og slapp på skolen, sluntret unna leksene og ryddet aldri på rommet sitt, svarte surt og grettent på alle spørsmål, var aldri hyggelig og blid, men rett og slett utakknemlig mot foreldrene sine, fløy med gutter hver eneste kveld – hvordan skulle det gå med henne?

– Er det bare sminke og klær og gutter som står i hodet på deg? Har du ingen interesser?

– Ikke engang Pan bryr du deg om lenger, sa moren oppgitt. – Det blir vel til at du blåser en lang marsj i ham snart og.

– Nå gir du deg litt, altså! Det der er'ke sant! utbrøt Kristin opphisset. Var det noe som fikk henne til å tenne, var det den beskyldningen. Den traff et ømt punkt, javel, hun hadde gått for få turer i det siste – men ikke tale om at hun var lei av Pan. – Jeg har avtalt med Tine å gå tur i formiddag, jeg. Men det må jo pent utsettes nå, sa hun sint, hun glemte at hun hadde grunn til å gå stille i dørene. – Jeg lurar på hva dere kommer til å beskylde meg for neste gang. Innbrudd?

Hun var nokså imponert over seg selv da hun endelig feide inn i dusjen. Det var litt av en historie hun hadde servert! Hun kunne ikke annet enn å le der hun sto bak dusjforhenget og lot vannet strømme nedover ansiktet. Nå gjaldt det bare å få varslet Tine, så hun ikke gikk fem på hvis de fant på å konfrontere henne også med funnet sitt.

Sjansen ga seg da moren og faren dro på Manglerud-senteret for å handle. Moren var stram i ansiktet da hun avleverte avskjedsreplikk: – Du avtaler ingenting for i kveld. Nå har det vært nok flying for en stund.

Tonen innbød ikke til motsigelse. Kristin trakk bare på skuldrene og ventet til de var ute av leiligheten før hun kastet seg over telefonen.

– Jøss, bet de på den! lo Tine da hun hadde fått referat.

– Ikke helt, men de ga seg i hvert fall. Hvordan er formen a'?

– Laber. Jeg sto opp for en halv time siden. Det hørtes på stemmen at Tine smilte blekt. – Fy søren, det var *den* kvelden. Jeg tør ikke vise meg ute, jeg.

– Det var ikke bare du som slo til. Jeg sovna i stua, synes du det er noe bedre? Har du snakket med noen av de andre, eller? spurte Kristin spent.

– Nei, jeg tenkte å ringe til Langen etterpå.

– Mm. Jeg lurar på hvor Gerhard ble av. Helge kom jo ikke tilbake før jeg måtte gå.

– Helge skulle ha kutta ut han Gerhard for lengst, vet du. Det sier alle. Han har ikke den beste innflytelsen akkurat.

Kristin svarte ikke på det. – Skal vi stå over turen foreløpig da? Jeg er ikke særlig sprudlende jeg heller.

– Kan vi ikke ringes i ettermiddag? Og du må holde fast ved den historien om Gøril, altså. Hvis de får høre at vi har drukket hjemme hos meg, så blir jeg låst inne fram til sommerferien. Du lar dem ikke skjønne noe?

– Nei, er du gærn. Jeg ringer senere.

– Mm. Ha det så lenge!

Kristin hentet en cola fra kjøleskapet – at det gikk an å bli så tørst! Hun var helt tørr i munnen. Med flasken i hånden og Pan i hælene tuslet hun rundt i leiligheten. Ute var det sol og smelteføre, nesten vår allerede, og her gikk hun, slapp og guffen, og kastet bort en hel formiddag. Æsj, det var tåpelig å drikke så mye.

Hun hadde kommet i klærne og overtalt seg selv til å ta en tur for å se etter kjente, da kjøret tok til igjen. De satte i gang allerede før de hadde fått lukket døren bak seg: – Bare vær helt rolig nå, så skal jeg ta meg av dette. Vi må kunne snakke sammen om tingene, hørte hun farens opphissete stemme.

– Ja, men det var jo meg fru Lie fortalte det til, protesterte moren.

– Det er jeg som vet hva hun sa. Å, jeg orker snart ikke mer av dette bråket.

Takk i like måte, tenkte Kristin. Hva var det de hisset seg opp for nå? Hun fikk de verste anelser, men lot som ingenting da de kom inn i stua.

Moren satte fra seg bæreposene så H-melken skvalpet. – Ja, i dag går det slag i slag. Det ser ut som om det skal bli en festlig helg. Jeg vet ikke hva jeg skal tro om forklaringen din etter dette.

– Hva er det du mener? Kristin gjorde stemmen så forbauset som mulig. Hun sto og så ut av vinduet og lagde klypemerker i en av potteplantene i karmen.

– Nå får du sette deg og høre på oss for en gangs skyld, utbrøt faren irritert. – Nå vil vi ha klarhet i dette.

– Jeg hører selv om jeg står her vel. Og dessuten hadde jeg tenkt å gå ut med Pan. Kristin begynte å bli virkelig nervøs. Hva var det de hadde fått snusen i?

– Sett deg ned! Du kan ikke stå med ryggen til mens vi snakker til deg. Det skulle bare mangle om du ikke skulle ha tid til å høre på foreldrene dine. Du har jo tid til alt annet.

– Jaja, ikke begynn å bråke om *det* da! sukket moren. Hun tok sats før hun fortsatte. – Jeg møtte moren til Kalle utenfor butikken, mens far var borte på Esso-stasjonen og vasket bilen. Og hun var helt opprørt, for Kalle hadde gått på fest i går kveld, og lovet å være hjemme senest klokken tolv. Og da han ikke var kommet til halv ett, så gikk faren ut for å se etter ham.

– Stakkars Kalle, faren hans er jo gærn! mumlet Kristin.

– Ikke avbryt når mor snakker!

– Og borte i svingen hvor Langen i klassen din bor, ble han stoppet av en politibil og spurt om han hadde sett to gutter på moped. Naboene hadde nemlig ringt og klaget over to gutter som antagelig var fulle, og som kjørte rundt og holdt et forferdelig spektakkel.

Kristin var svett i håndflatene, men hun fortrakk ikke en mine.

– Mens faren står der, så kommer Kalle gående – langt fra edru. Moren hevet stemmen. – Herr Lie måtte geleide sin egen sønn hjem fra fyllekalas! Det hadde ikke vært noen hyggelig natt hjemme hos dem, det kan jeg forsikre deg om.

Taushet, mer enn pinlig taushet. Kristin unnvek blikkene deres.

– Det skulle ikke tilfeldigvis være den samme festen du var på, vel?

Den illevarslende tonen til faren fikk henne til å tenne, heldigvis.

– Nei, tenk det var ikke det. Tine og jeg var sammen med Siv og Trond og noen andre fra skolen hele kvelden. Det kan dere spørre hvem dere vil om, løy hun frekt. Hun var nødt til å ta sjansen på at de ikke ville forhøre seg nærmere.

– Men er ikke Tine forelsket i denne Langen da? spurte moren mistenksomt.

– Åssen vet du det?

– Jeg er vel ikke blind. Navnet hans står jo rablet overalt på skoleveska hennes.

– Siden du absolutt skal vite det, så er Tine og Langen uvenner, derfor var vi et annet sted i går. Og uansett, om Kalle drikker seg full, så har vel ikke det noe med meg å gjøre.

– Jeg tror neppe Kalle sitter og drikker alene, sa faren i den samme tonen.

– Nei, og det er ikke alt. Fru Lie fortalte noe annet også, nemlig. Og det var at hun skulle ønske at Kalle kunne finne seg andre kamerater, for det går rykter om at det drives med narkotika i det miljøet dere vanker. Hun hadde hørt at det særlig var en gutt som begynte på Bøler for et år siden som sto i spissen for det hele. Fru Håkonsen som bor ved siden av henne hadde nemlig sett han og flere andre fra skolen deres stå bak T-banestasjonen og røyke hasj. Fru Lie sa til og med at . . .

– Fy søren, for noen sladrekjerringer! datt det ut av Kristin.

– Jeg tror ikke du forstår alvoret i dette jeg, Kristin, utbrøt faren sint. – Det sier jeg deg, at roter du deg bort i noe sånt så . . .

– Det ville være det verste du kunne gjøre mot oss! Moren begynte å sutre igjen.

– Slapp av a', jeg har vel ikke brukt noe sånt noen gang. Nå får dere jamen gi dere litt!

– Vi gir oss ikke før vi får et ærlig svar, vi.

– Driver noen av de du er sammen med med narkotika? spurte moren inntrengende og lente seg fram over bordet.

Kristin så henne rett i øynene. – Nei, sa hun bestemt. – Dere kan la være å tro meg, men det er ingen av oss som har tatt stoffer noen gang.

– Ikke alkohol heller?

– Det er sikkert noen som har smakt øl og sånt, sa hun uskyldig. – Men det er ingen som drikker når vi er sammen. Så kjedelig har vi det ikke, at vi behøver det, føyde hun til som siste salve.

– Nei, det håper jeg da inderlig ikke. Men jeg vet ikke hva jeg skal tro lenger. Moren strøk seg over håret. – Det har blitt så mye fælt her i det siste. Du har forandret deg sånn også.

– Jeg håper du går med på å være inne i kveld. Det skulle vel ikke være nødvendig å tvinge deg til å tilbringe en kveld sammen med oss, sa faren oppgitt.

– Neida, mumlet Kristin spakt.

Forhøret var over. De ble sittende tause en stund, så begynte moren og faren å rydde vekk matvarene. Det var noe ved ansiktene og bevegelsene, ved småbemerkningene som liksom skulle dekke over misstemningen, noe ved selve måten deres som virket så

hjelpeløs at Kristin ikke orket å se på dem. Uten å si noe gikk hun inn på rommet sitt.

Alltid ble det sånn at hun ble sittende og synes synd på dem etter at de hadde kranget, full av selvbekreftelse over at hun var så sur og tente så lett. Men hun kunne ikke noe for det. Hun ble sprø av alt maset om hvordan hun så ut og hva hun hadde på seg, hvor dårlig hun var på skolen og hvor få interesser hun hadde. Søren heller, skulle hun begynne å samle på frimerker?

Det verste var alle løgnene hun måtte ty til. Men de presset henne til det. Hun våget ikke å tenke på hvilken huskestue det ville blitt om hun hadde sagt tingene som de var. Nå trodde de sikkert at hun gikk litt lenger enn hun hadde lov til – men om de hadde fått være fluer på veggen i går, mens Tine lå og spøy og hun selv lå med Helge . . .

Fader heller, her satt de med drinkene sine kveld etter kveld, og så skulle det liksom være en dødssynd om hun drakk på en fest. At de var redde for stoffer skjønte hun selvfølgelig, men de ble jo omtrent hysteriske bare de hørte ordet hasj. Og de ville sikkert fått anfall om hun hadde fortalt at hun hadde ligget med en gutt. Men hva var det som var galt med det?

– Så snill du er! Kristin lot de store kobberøreringene snurre i luften. – Du må ikke gjøre sånt. De er innmari fine.

– Jeg har kjøpt dem av en fyr som sitter på Karl Johan. Helge prøvde å se likegyldig ut.

– Mm. Jeg har sett på sånne mange ganger, men jeg har ikke hatt råd til å kjøpe. At hun ikke hadde hull i ørene, sa hun ikke et ord om. Kristin stirret forlegent i gulvet, det var rart å se ham igjen etter i går. Hun skjønte ingenting da han plutselig sto i døren. – Var faren min sur da han åpnet, eller?

– Nei, han sa bare at du satt på rommet ditt. Og mora di sa at det var hyggelig å få besøk. Håndhilste og greier.

– Vi har krancla, skjønner du. De fant en flaske i veska mi. Helflaks! Jeg måtte si at Tine og jeg hadde brukt den til å fleipe med Gøril.

Helge lo. – De tror på alt. Han tente seg en røyk. – Jeg lette etter deg da jeg kom tilbake i går. Det klikker helt for Gerhard innimellom. Han lånte mopeden til broren til Langen og kjørte rundt som *den*

gærningen. Jeg måtte hoppe på i fart for å få'n til å slutte.

– Dere ble ikke stoppa av politi, altså?

– Nei, vi var gått inn for lengst da de kom. Åssen veit du at pinken var der?

– Faren til Kalle fortalte det til kona si, som fortalte det til moren min, som fortalte det til meg.

Helge himlet. – *Den jungeltelegraf*. Er de nervøse nå da?

– De kommer sikkert flyende for å friste med brus og boller og neste TV-program hvert øyeblikk. Kristin smilte og satte på en plate i tilfelle mistenkelig stille pauser.

De skulle bare visst, at det var han som fru Lie mente sto i spissen for alt det fæle Kalle ikke fikk være med på, som satt inne hos henne.